

Horváth Adrienn

Müsztikósz

Eget bámul – nyitogat titkokat.
csudálkozik az almán: vér marad, ha harap.
fintorog, majd szelídebben, de ismét belémar.
Észreveszi – játszhat:
tenyerét pötytyözteti fényharmattal,
nem válik óvatossá –
hiába csillognak a szemekben körötte az utasok –,
mert figyel, az elillanó csudajelenés
üressé ne válják ereiben.
Ahogy kezének fejét mozgatja,
lásd így változik a minden:
faágak, vonatvezeték –
szemjátékkal suhanást fest az ablakra.
Majd ismét kifelé tör a bámulással:
birtokba vesz és raktároz –
mosolyával gúnyolódik a vakvágányon.
Fénybe grimaszol, zavarja a rendet,
apró pihegéssel a test-test közti csendet.
Körmön forog körbe, egyszer csak megáll,
ha megtartja a kar, mely a válladból indul tovább.
Aprókat pillant szemének pillája:
sugárral karcolva vásznat,
tejfehér játszóterét a pupillájában összefutó ereknek.
Elfáradt, most bambul –
előtte vargányát pingált, s örökké maradó pillangót.
Megérkezni és lenni az útnak csupán
indigókék-szomorú mézeskalács-lenyomata,
ezzel pötytyözik szánk szélét a morzsafogak.
De hiába, elfáradt, most inkább alszik, míg
felhőarcok vigyázzák az üvegkeretes kék neszek árnyékát.
Álmában mosolyog: nem érzi a terhet,
hogy a megváltás már ott kuporog a melleken.

Por

Lassan öregszik rá a por anyámra
látni vélem egyik lábát maga alá hajtogatva fekiüdni
mint a szabadba bocsátás előtti még félkész papírmásé figura.
a zenit felé közelít s közben felhőtlen tájbámulást álmodik.
a köztünk lévő falon át lesem tovább nem szakadó világát.
nyolchuszonzhárom – ajtainkat gondosan hajtjuk magunkra
korai érkezés, hosszú sorállás, kemény belépő a pusztai farkas matinéira.
és amíg ő ott fenn, alant a magányos szamovár töpreng a kredencen,
törött fülű poharába most nem főz teát az anyám.
Két horkantás között elhallott morzejlként ajtaja sarokpántjába akadok.
egyedül vanva-vagyok.
de tudom, hogy ilyenkor
neki is kicsit megnyugszik,
megpihen a keze,
nem facsar tovább –
kicsit könnyebb most a magnak,
nem visít ma már.
mindig van a holnapra után,
az idő mindig csak fejreáll
a mutatók aláhullnak,
hogy a megszokás apácarácsán
ismét felkússzanak.
mert könnyebb így az észnek,
nem borul tovább.
a csepegtetőn száradnak a telefonba szokva mondott szavaim
felettük a hiány-os, szeret-etes porcelántartók szép sorban.
érkeztemre kiürülnek mind ebben a csokorban.
és így alkalomról-alkalomra mintha
kötelező lenne az öregedés
a szelektálás nélküli ömlesztett felejtés:
se műanyag, se üveg, pláne nem papír,
ha nem látom, akkor nincs is a felvett manír.
csak az anyám, és mindig pont úgy,
ahogy én hagyom a magáéra;
isa por, meg ez a csönd vogymuk
és közöttünk a félkereszt fellógatva.
kinek-kinek oldalán a sajátja.

La traversée

(Yann Tiersen)

csak úgy bele
mint mikor költeni szándékszik
magának az ember
egy-egy időhelyetkautát
s mindezért karmazsinvörös sóhajokon át
ballag –
a körút jobb oldaláról a balra:
hogyan megtalálja a helyét,
ahol majd elalhat.
gurul a villamossal az emberek szaga,
minden mállik és széjjelszakad.
célként utánad is ott rohan
szavak pasztillájából rakni össze
időtördelő őmagad,
kit okkal ragasztasz a tér keretébe
számokkal és persze betűkkel –
míg a boldogságosság
valahová odaszomorulva fityeg
egyiktek vagy másiktok közt mezítelen.
zavar.zaj.zőrej.
röhög fenn egy öreg.
s táncolnak, peregnék
kezdednek olvasóján
a rátapadó szemek.
így folyik el szépen
a maga bíborcsönd-örömeiben
a mindahány volt idők
lábai között a nőknek.
és mint mikor régóta keresel
egy szót a hangban, vagy a bármit,
s füledhez tartják a hangjegyajjak:
acsargó, ácsingózó méhéből
sikíttatja föl filemile-gyermekeit, a hangokat:
szenvedélyesen, kétségbeesetten –
így kell hát?
ha már lehet, akkor egy apassionato-t!
pincér, kérem.
önkéntelen bukik ki arcomra
kamaszmaradékod, a grimasz.
játszik egy művésznő, talán a Réka,
tompít és finomít,

míg a felezősávon a priori egyensúlyozom
pont amin túl már nem harsog a szakadozás,
nem jut be a hozzámig,
mert ott az a sok kérdőjel,
elállják az utat,
s kihúzták már mind
a sorból saját számaikat.
s ahogy neszezek, szöszölök, bíbelődöm
elnyúló rózsaszobám csipkedésével,
ideges rezonanciába vágja mind magát:
kinyithatom a nyugtatömböt,
s elkezdhetem írni a nemalvás számláját.
egy pillanat még a remény
(re-hehe-mÉNyé):
végigsimít rajtam az a könnyű esti szél
amely talán kimondja, hogy szeret,
s a kukásokkal reggel elviszi
mind a maradék ideálmaim.

tente

Korán lesz a kelés
aludjál hát drága
éjfél is elmúlt
ez így már nem járja
megvolt már azég, aház, arét,
ne féljél most kicsi
szípen szakaaj szít.
Ne féljél, reggel segíték –
hajszálidegekből varrni össze
dermedtté mosolygott
piciny arcodat –, de most
légy jó gyermek s
merd álmodni álmodat.
Nézd e képet, ne félj tőle
veled lesznek mindörökre
két jó öreg fél-fél szeme
eggyé teszi kislelkedet,
hogy merd álmodni álmodat.
Ne féljél – mert reggel JóazIsten:
cérnát fűz a túbé
a kóbor szálakat nyállal köti össze

*ha pelenkával ölti
a tartása is meglesz –
hálámat zsebje jómélyére rejtem
ha mégis aggódnál – denemkell –
a rutin az ő vállán pihen meg:
minden napnak reggelén
ezt csinálja ő is
a mosdónak kagylójára dőlve
tükör előtt, precízen.
Hát ne félj te kis beste,
az ő ujja gyűszűben elér bárkihez,
s így álmodni, együtt,
már mindünknek van mersze.*

Álhaiku

queneau, raymond fogadd sok szeretettel

*csattogott rajtunk
jézus krisztusnak szeme –
akár a korbács
(tanka)
hátunkkal csapkodjuk őt,
az istennek szent szemét
(ríposzt)
az embernek szánt szem'-fényt*